

De patiënt die weigerde ziek te zijn

Als niertransplantatiepatiënt gaat Jan de Buyser (50) al 19 jaar regelmatig op controle in het UZA. Ook al kunnen die visites hem niet kort genoeg zijn, een tevreden patiënt is hij wel. 'De artsen zeggen altijd eerlijk waarop het staat.'

Ziek zijn heeft nooit in Jans woordenboek gestaan. Toen hij dik 19 jaar geleden klachten kreeg, besteedde hij daar dan ook weinig aandacht aan. 'Ik was vermoeid, had hoofdpijn en voelde me geregeld misselijk. Maar ik had een drukke job en bleef gewoon doorgaan. Tot ik alsnog naar de dokter ging en ogenblikkelijk naar de spoedafdeling van het UZA werd verwezen. Daar bleek dat mijn beide nieren niet meer functioneerden. Oorzaak was een niet-gekend probleem van hoge bloeddruk. Ik moest meteen aan de nierdialyse en kwam op de wachtlijst voor een niertransplantatie.

Van de dialyse naar kantoor

Ook toen ben ik gewoon blijven doorwerken. Ik reed altijd rechtstreeks van het low-care dialysecentrum in Hemiksem naar mijn kantoor. Eén van de drie wekelijkse sessies plande ik op zaterdag, zodat ik in de week meer tijd had. Het was een heel moeilijke tijd, die gelukkig snel voorbij was.

Al na drie maanden was er een donornier voor mij. In november 1990 ben ik getransplanteerd. Negen dagen heb ik daarvoor in het UZA verbleven. In die periode heb ik aan een groot dossier gewerkt om mijn gedachten te verzetten.

Sindsdien ben ik in het UZA op controle blijven komen. Eerst drie keer per week, nu nog maar vier keer per jaar. In al die jaren ben ik altijd heel correct behandeld. De artsen zeggen de din-

gen zoals ze gezegd moeten worden, zonder valse verwachtingen te wekken. Je krijgt heel uitvoerige uitleg.

Pijn ernstig genomen

Een tweetal maanden geleden ben ik nog een keer op de spoed van het UZA beland met pijn in de borst. Ook toen werd ik heel goed geholpen en voelde ik dat mijn pijn ernstig werd genomen. Ik was onder de indruk van de hele procedure die

op zo'n moment wordt gevolgd. Na een opname van een tweetal dagen bleek er gelukkig niets aan de hand.

Al die jaren heb ik geweigerd als zieke door het leven te gaan. Ik leid een perfect normaal leven. Als directeur van een onderneming werk ik nog altijd veertien of vijftien uur per dag, en dat bijna zeven dagen op zeven. Volgens mij is het die gedrevenheid die me destijds zo snel op de been heeft geholpen.'

